

Edicija
S A V R E M E N I
Knjiga br. 53

Beograd, 2024.
prvo izdanje

Ilustracija na naslovnoj strani

Ilustracija na poleđini korica

GAJ JULIJE CEZAR

KONSTANTIN VELIKI

Ilustracije unutar knjige

Darkmoon Art / Deeznutz1 ©

www.pixabay.com

Knjiga je štampana na prirodnom recikliranom papiru od drveća
koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u skladu je sa svim
važećim propisima Ministarstva zaštite životne sredine Republike Srbije.

ALEKSANDAR MARIĆ

GLORIA ART

SLOVENSKO SLOVO

GLORIA ART

ALEKSANDAR MARIĆ

Izdavač:

Slovensko Slovo
Dubljanska 10, Vračar
sloslovo@yahoo.com

Urednik izdanja:

Lena Markuš

Umetnički urednik i dizajn:

Dušan Todorović

Korektura i lektura:

Redakcija

Štampa:

Art print

Tiraž:

300

ISBN 978-86-82488-17-0

Beograd, 2024.

Nije ovo istorijsko delo.

Zato ne tražite verodostojnost prikazanih likova.

Ova priča je fantastika uzdignuta iz temelja mitova i legendi.

Njen je cilj pomen i slava istorije Rima.

*I da se svaki čovek na ovom svetu upozna
sa onima za koje možda nije čuo.*

Njen je cilj da se suprostavi zaboravu.

Njen je cilj da zabavi i nauči!

Hvala na razumevanju.

*Ovo delo, nastalo je kao izraz moje duboke zahvalnosti
Rimu i Italiji, gde sam proveo godinu dana završavajući
master studije. Jedne večeri, dok sam se vraćao kući ulicom
Dei Fori Imperiali, zatvorio sam na trenutak oči.*

Kada sam ih otvorio, ideja se rodila.

Grazie Roma!

Viva la Italia!

PREDGOVOR

Započinjem ovaj roman sa željom da ispričam jednu istinitu priču o ličnosti koja se možda još uvek nije rodila, ali nema sumnje da hoće. Jednog dana kada u duši današnjeg čoveka, a pod današnjim podrazumevam svakog čoveka koji će živeti u budućnosti, poslednja kap razuma udari o tlo. A tlo je kraj. Možda ne kraj sveta, ali ljudi sigurno.

Ako je vrtlog ljudske inteligencije pokazao savršenu sposobnost da oživi mašine, osposobi ih da govore i razmišljaju, podari im svest i u isti mah pokazao savršenu glupost uništavajući prirodu, igrajući se životima kao šahovskim figurama, zašto mislite da se neće roditi *Glorija Art*? I da se neće desiti čudo kojem ćete mojim posredstvom biti svedoci.

Iz tog razloga rekoh da je ova priča rađena po istinitom događaju. Jer istina, ljudski um je sasvim dovoljno izopačen i poremećen, ljudske duše naružene grehom, a srca oslobođena od ljubavi. Odatle se rađa Gloria! Da se suprostavi svima! Da se bori protiv zatrovanih čoveka.

Da hrabro nosi spasonosno breme Božije, poput Mojsija ili Noja, poput spasioca čovečanstva koji su se jednakoborili protiv nekakve drugačije izopačenosti ali koja je jednakopripadala tadašnjem čoveku.

Kada se devojka bude rodila, ljudi oko nje poznavaće je kao Gloriju, ljudi posle pamtiće je kao čudo, a ljudi daleke budućnosti, ako je bude bilo, veličaće je kao staru legendu, tražiće dokaze njenog postojanja, kao što danas tražimo dokaze postojanja Boga, i neće pronaći ništa sem uvrnutih misli koje će celu istinu ozvaničiti suludom. Biće to još jedan dokaz, da se čovek nikada neće promeniti. Zato će se promeniti svet, a čovek će biti prinuđen da se prilagodi.

Do trenutka njenog rođenja, proći će još stotine godina. Zato ostavimo sada vreme ljudima budućnosti da ga dočekaju i udahnu. Mi ne možemo čekati toliko. Za nas, ona se rađa sada.

I zapamtite, ne dižite ruku na umetnost.

Nju će braniti Bog!

Protiv njega, nuklearne sile su izlišne i smešne.

OVAJ ROMAN,
OSMIŠLJEN JE KAO UVOD U PRIČU
O GLORIJI ART, KOJA ĆE BITI ISPRIČANA
U PET DELOVA I NA KRAJU
OBRAZOVATI JEDNU CELINU.

GLAVA 1

Herodion nas gleda

Veličanstvena svetlost koju bi svaki ljubitelj istorije poistovetio sa drevnom ili Božijom, jer bi o nastanaku ruševina koje je ista milovala rečima istine mogao govoriti samo Bog, šarala je pesak senkama tih biblijskih i besmrtnih čuda arhitekture na prelepoj obali mistične Kaezareje.

Dve prilike iz daljine nejasne ali vidno zaljubljene, nazirale su se na obali koju je more verno zapljkivalo još od tridesete godine pre Hrista, kada ju je svet poznavao kao Herodiumov grad.¹

„Od ovog projekta zavisi sve. Dobila sam priliku. Amerika će slaviti moje ime. Konačno ću se odužiti Bogu za ljubav prema istoriji i arhitekturi koju mi je podario,” – izgovori devojka čije je srce ispunajvala stvaralačka strast.

„Herodion je bio veliki kralj, lud i bezbožan, ne toliko odan prijateljstvu koliko sopstvenim interesima, ne toliko zainteresovan za živote ljudi kojima vlada koliko

¹ Današnja Kazareja nalazi se na teritoriji Izraela, osnovana 30. godine p.n.e. pod imenom Herodiumov grad.

za sopstvenu slavu. Ponizan prema moćnicima koji bi mu ustupili deo moći kako bi nadjačao glasove žigova i nezadovoljnih pobunjenika.” Uzvratи čovek lica mudrijeg spram devojke, ako ne zbog same mudrosti onda sigurno zbog godina koje su mu podarile one specifične crte ozbiljnosti i duboke zaliske velikih mislilaca.

„Počiniti razne zločine, prema porodici i prema nevinima, potom neumorno podizati građevine u svoju i u slavu rimskih imperatora, kako ga večnost ne bi zaboravila,” – nadoveza se devojka saosećajnim glasom, posmatrajući očima nadahnutim i očaranim.

Govoreći, u njenim mislima vreme je neuhvatljivom brzinom premotavalo godine unazad da su sve ruševine povratile formu i izgled, mesto ispunili ljudi koje oni čak ne mogu ni razumeti, a među gomilom izdvajale su se dve ličnosti, Herodion i rimski imperator Oktavijan Avgust² koji se, verovatno, nikada nisu sastali na tom mestu koje je devojački um upriličio za sastanak.

„U Judeji je izbio rat. Otac mi je ubijen. Želim da povratim presto.”

„Onda potuci pobunjenike,” – odvrati Oktavijan. „Evo moje vojske nek posluži kralju Judeje.”

Zatim dva čoveka nestadoše kao prasak a svi okolni ljudi postaše rimski vojnici. Oni ugušiše pobunu, povratio kralja a nasmejani Herodion, kovrdžajući već kovrdžavu bradu, pobednosno reče:

„Slava Oktavijanu Avgustu.”

² Car Oktavijan Avgust, je nasledio Julija Cezara, bio je prvi koji je ukinuo Senat i preuzeo apsolutnu vlast, postavši prvi Rimski car.

Godine prođoše jedna za drugom a sada ostareli kralj začu reči proroka koje će u njegovo ime izgovoriti sagovornik devojke čijom imaginacijom sada slušamo Herodiona, a maločas i Cezara.

„Novi kralj Židova je rođen. Podarila nam ga je zemlja Betlehema³.“

„Onda pogubite svu mušku decu do dve godine,“ nadoveza se devojka.

Muškarac se zadovoljno osmehnu. Njegovo ime, bilo je Bendžamin.

„Bendžamin Garsija...“ – izgovori devojka veselo, vedro poput neba čije su plamene nijanse ulepšavale trenutak.

„Zadovoljstvo mi je da budem ovde sa tobom,“ – uzvratil Bendžamin čija trideset peta godina ujedno beše i petnaesta godina istraživačkog rada na američkom institutu za arheologiju.

„Zahvalna sam što je tvoje priateljstvo neupitno, čvrsto i iskreno.“

„Sledimo slične varnice sudbine. Naše su svrhe iste.“

„Sutra letimo za Rim,“ – reče devojka.

„Zašto si odlučila da se posvetiš Herodionu?“

„Ne posvećujem se njemu, već ljudima.“

Bendžamin se iznova osmehnu, zadovoljno i nadahnuto u prisustvu tako rane zrelosti i tako mudre mladosti koje krasiše ljupku devojku.

„Šta više, u pravu si. Današnji vrhovnici neodoljivo podsećaju na Herodiona,“ – zaključi on.

³ Smatra se da je Herodion naredio pogubljenje sve muške dece kako bi bio siguran da će pogubiti i novog kralja o kojem su govorili.

„Podsećaju i ljudi Bendžamine.” Zastade na trenutak kao da iznova, negde u daljini, vidi Herodiona. „Samo što na ljude niko ne obraća pažnju.”

„Ima smisla.”

„Ovaj projekat nije o velikom i slavnom Herodionu, već o milionima neprimetnih Herodiona koji danas žive. Njihova nevidljivost i zanemarivanje njihove važnosti, čini ih još opasnijim od jednog imperatora čiji su zao duh prepoznavali svi.”

„Neka ti moje ograničeno znanje bude na usluzi.”

„Neka mi tvoje priateljstvo bude na usluzi.” Ispravi ga devojka.

„Ono je bezuslovno.”

Nekoliko trenutaka, oni ustupiše tišini.

„Zaista je istina sve što se priča o tebi?” Odjednom progovori Bendžamin, sa zadrškom, kao da je jedva pronašao smelosti da upita. „O tvojoj prošlosti, rođenju.” On uzdahnu. „O tvom daru.”

„Možda.” Potvrди nesigurno. „A možda su to samo prazne priče.”

„Roditelje nisi upoznala?”

„Kažu da ih nikada nisam ni imala.”

„Tvoj dar?”

„Istina je. Mogu da ih vidim. Iсторијске личности из raznih razdoba. Čak i razgovaram sa njima.”

„Neverovatno. Ne shvatam kako je to moguće.”

„Izgleda da moje lice nije jedino drugačije.”

„Tvoj mozak.” Zaključi on posmatrajući dve nejednakost ostarele polovine lica u kojima je pronašao jedinstvenu lepotu.

„Kažu da još od rođenja jedan deo ne funkcioniše,” – uzdahnu devojka. „Mislim da taj deo obuhvata i razum.

Zato ih vidim. Zato sa njima govorim.”

„Govorila si sa Herodionom?”

„Više puta. Kao i sa Oktavijanom Avgustom, Ciceronom, Ramzesom, Dostojevskim i stotinama drugih.”

Podelivši sa Bendžaminom tajnu, ona primeti čudnu neprijatnost na njegovom licu i oseti nemir koji mu je razdirao dušu.

„Moje prijateljstvo, nažalost, nije bezuslovno. I lagao sam. Ne može biti,” – ponavljaо je cupkajući nogama.

„Zašto?”

„Zato što te volim.”

Devojka se sasvim zbumila. Bio je to prvi put za njenih dvadeset godina da joj neko izjavljuje ljubav. I to u trenutku, savršenom po važnosti, božanstvenom po lepoti okruženja.

U neznanju kako da odgovori na ovaj poziv ljubavi, ona upita:

„U mene? To je nemoguće. Ja se nikome ne svidam osim ako ne gleda u mene kroz obrazac novca koji mu mogu doneti.”

„Ti si jedinstvena. Divim ti se. Tvoje lice, koga briga... To je mala neprimetna nejednakost u oku posmatrača koji traga za nekim dubljim značenjima lepote. Ja te volim.”

Krenuvši da je poljubi, ona se najpre opirala, odjednom od njega skrivajući polovinu glave koju je do sada, dok je između njih moglo postojati samo prijateljstvo, bez zadrške pokazivala.

„Možemo imati ljubav.”